

Høringsudkast

Forslag

til

Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse¹

(Ændring af sats til betaling af kommunernes indsamling af bærbare batterier og akkumulatører samt dispensation til modtagelse af havbundsmaterialer på anlæg, som ikke er ejet af offentlige myndigheder)

§ 1

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som ændret ved § 2 i lov nr. 484 af 11. maj 2010 og lov nr. 653 af 15. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 9 u, stk. 2, ændres ”2,70 kr.” til: ”6,00 kr.”.
2. I § 50, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter ”elektricitet eller varme,“: ”eller om havbundsmaterialer, herunder fra uddybning eller oprensning af havnebassiner eller sejltrender,”.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2012.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/66/EF af 6. september 2006 om batterier og akkumulatører og udtjente batterier og akkumulatører samt om ophævelse af direktiv 91/157/EØF (EU-Tidende 2006 nr. L 266, side 1).

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Lovforslaget

Lovforslaget indeholder forslag til ændring af lov om miljøbeskyttelse på to områder, som begge vedrører affald. Det drejer sig dels om et forslag til ændring af § 9 u, stk. 2, vedrørende forhøjelse af den sats, der opkræves hos producenter og importører af bærbare batterier og akkumulatorer pr. markedsført kg bærbare batterier og akkumulatorer til betaling af kommunernes indsamling heraf, dels et forslag til ændring af § 50, stk. 3, 2. pkt., vedrørende dispensation til modtagelse af havbundsmaterialer på anlæg, som ikke er ejet af offentlige myndigheder.

1.2. Batterier

Lov om miljøbeskyttelse indeholder bl.a. de lovgivningsmæssige rammer for gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/66/EF af 6. september 2006 om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer (batteridirektivet). Batteridirektivet med bilag er trykt i EU-Tidende nr. L 266 af 26. september 2006 side 1.

Det følger bl.a. at batteridirektivet, at medlemsstaterne skal sikre passende indsamlingsordninger for udtjente bærbare batterier og akkumulatorer. Indsamlingsordningerne skal give slutbrugerne mulighed for at skille sig af med de udtjente bærbare batterier og akkumulatorer et let tilgængeligt sted i disses nærhed og må ikke indebære, at slutbrugerne pålægges betaling, når de skiller sig af med batterierne og akkumulatorerne. Batteridirektivet fastsætter desuden de grundlæggende principper for producentansvar, herunder at producenter og importører skal finansiere alle nettoomkostninger i forbindelse med indsamling, behandling og genvinding af indsamlede batterier og akkumulatorer. Reglerne om producentansvar for batterier og akkumulatorer er gennemført i lov nr. 879 af 26. juni 2010 om miljøbeskyttelse.

Producenter og importører har som følge heraf siden 2009 finansieret kommunernes omkostninger til en borgernær indsamlingsordning for udtjente bærbare batterier og akkumulatorer, jf. gældende lov om miljøbeskyttelse § 9 u, stk. 2, samt tilhørende bekendtgørelse om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer (batteribekendtgørelsen).

Denne finansiering sker ved, at der hos producenterne og importørerne opkræves et beløb pr. markedsført kg bærbare batterier og akkumulatorer. Staten opkræver betalingen og overfører det via bloktilskuddet til kommunerne. Betalingen for indsamlingen af bærbare batterier og akkumulatorer er en del af implementeringen af batteridirektivet.

Det har imidlertid vist sig, at satsen for producenterne og importørernes betaling er blevet fastsat for lavt i forhold til at dække kommunernes omkostninger både bagudrettet og fremadrettet. Det er således nødvendigt, at betalingssatsen forhøjes til 6,00 kr. pr. markedsført kg bærbare batterier og akkumulatorer, så indtægter og omkostninger kommer til at balancere over en 4-årig periode.

Lovforslagets formål er derfor at ændre betalingssatsen, der i lovens nuværende bestemmelse i 2009 blev fastsat til 2,70 kr. pr. kg markedsførte bærbare batterier og akkumulatorer. Beløbet blev fastsat på baggrund af de skønnede forventede markedsførte mængder og skønnede forventede kommunale udgifter til indsamling.

Det blev tilkendegivet i forbindelse med forhandlingerne af lovforslaget, der gennemførte direktivets regler, at betalingssatsen ville blive justeret, hvis en evaluering viste, at indtægter og udgifter ikke balancerer. På grundlag af indberetninger fra kommunerne har det nu vist sig, at betalingen er

blevet fastsat for lavt i forhold til at dække kommunernes omkostninger. I 2009 var der et underskud på 6,8 mio. kr., og på baggrund af de modtagne indberetninger for 2010 ser kommunernes omkostninger ikke ud til at ændre sig væsentligt i forhold til niveauet for 2009.

Som følge heraf er der behov for at ændre betalingsatsen, hvilket er i overensstemmelse med lovforslagets formål.

Det foreslås desuden, at lovændringen træder i kraft den 1. januar 2012, idet den nye betalingsats skal gælde for 2012.

1.3. Havbundsmaterialer

Med henblik på at sikre trafikken ind og ud af de danske havne er det nødvendigt løbende at oprense og udvide havnenes bassiner og sejlrender. Det havbundsmateriale, som opgraves i den forbindelse, deponeres på anlæg for deponering af havbundsmaterialer, hvis det ikke håndteres (klappes) efter reglerne i bekendtgørelse om dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning). Ved klapning forstås, at der fra et skib tillades dumpet havbundsmateriale ned på havbunden. Klapning må ikke ske uden forudgående tilladelse og skal altid finde sted på en såkaldt klappads.

En række, hovedsageligt mindre, havne og lystbådehavne har imidlertid ikke selv etableret anlæg for deponering af havbundsmaterialer. Det betyder, at hvis disse havne ikke klapper de optagede havbundsmaterialer, skal deponering af disse ske på et anlæg for deponering af havbundsmaterialer i en anden havn.

Det følger imidlertid af den nugældende bestemmelse i § 50, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, at nye anlæg til deponering af affald kun må ejes af offentlige myndigheder. Ved nye anlæg forstås anlæg, som er etableret, eller som etableres efter 1. januar 1992. Reglen betyder, at et anlæg ikke blot skal være ejet af en offentlig myndighed på etableringstidspunktet, men skal være det i hele anlæggets levetid.

Reglen i § 50, stk. 1, er dog ikke undtagelsesfri. § 50, stk. 2, giver miljøministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at virksomheder skal etablere anlæg til deponering af specielle affaldstyper, mens § 50, stk. 3, 1. pkt., giver godkendelsesmyndigheden mulighed for, efter en konkret dispensation, at meddele en privat virksomhed dispensation til at etablere et anlæg, der er bestemt til deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden selv. Er der tale om restprodukter fra forbrænding på anlæg, hvor der produceres elektricitet eller varme, kan godkendelsesmyndigheden tillige give virksomheden dispensation til deponering af sådant affald fra andre tilsvarende anlæg. Det følger af § 50, stk. 3, 2. pkt.

En række havne, som enten i dag har et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, som er ejet af en offentlig myndighed, som har fået dispensation efter § 50, stk. 3, 1. pkt., eller som påtænker at etablere et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, har planer om i fremtiden at organisere havnen, herunder havnens anlæg for deponering, i selskabsform (fx som aktieselskaber), eller allerede har gjort det ved anlæggets etablering eller efterfølgende. For disse havne har de nugældende regler i § 50 stor betydning. Som det fremgår, er det således ikke tilladt for disse havne at modtage havbundsmaterialer fra andre havne, selv om den pågældende havn opnår eller har opnået dispensation efter § 50, stk. 3, 1. pkt., til at etablere anlæg til deponering af affald fra havnen selv.

Formålet med den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 50, stk. 3, 2. pkt., er at tilvejebringe hjemmel til, at godkendelsesmyndigheden kan give dispensation til at modtage havbundsmaterialer fra andre havne på anlæg for deponering af havbundsmaterialer, som ikke er ejet af offentlige myndigheder.

Som anført gælder de nuværende regler, og som konsekvens heraf også den foreslåede bestemmelse, ikke for anlæg, som er etableret før ikrafttrædelsen af den nugældende § 50 den 1. januar 1992.

2. Lovforslagets hovedindhold

2.1. Gældende ret

2.1.1. Batterier

Batteridirektivets bestemmelser om producentansvar for bærbare batterier og akkumulatorer, herunder artikel 16, stk. 1, litra a, er gennemført i lov om miljøbeskyttelse § 9 u, stk. 1 og 2, samt batteribekendtgørelsen.

Producentansvaret indebærer, at producenter og importører heraf er forpligtet til at etablere tilbagetagingsordninger og til at særskilt håndtere de udtjente bærbare batterier og akkumulatorer. Producenter og importører skal finansiere samtlige omkostninger ved indsamling, behandling og genvinding af de udtjente bærbare batterier og akkumulatorer.

Ordningen er gennemført ved, at producenter og importører af bærbare batterier og akkumulatorer siden 1. januar 2009 har skullet finansiere kommunernes indsamling af udtjente bærbare batterier og akkumulatorer. Kommunerne er forpligtet til at etablere særskilt indsamling af bærbare batterier og akkumulatorer i borgernes nærhed, jf. gældende lov om miljøbeskyttelse § 9 u, stk. 2, samt batteribekendtgørelsens § 18, hvoraf det af stk. 1 fremgår, at "Kommunalbestyrelsen skal sikre, at der er etableret let tilgængelige indsamlingsordninger for udtjente bærbare batterier og akkumulatorer i borgernes nærhed under hensyn til befolkningstætheden".

Det følger af lovens nuværende bestemmelser i § 9 u, stk. 2, at satsen er 2,70 kr. pr. kg markedsførte bærbare batterier og akkumulatorer. Beløbet var fastsat på baggrund af de skønnede forventede markedsførte mængder og skønnede forventede kommunale udgifter til indsamling.

Betalingsstatsens størrelse skal beregnes på baggrund af kommunernes samlede omkostninger til indsamling af bærbare batterier og akkumulatorer i 2009 og 2010 samt statens udgifter til administration af ordningen samt Det Udvidede Totalbalanceprincip (DUT), som indebærer, at kommuner og regioner kompenseres for de udgiftsmæssige konsekvenser af ændringer i byrde- og opgavefordelingen mellem staten og kommunerne.

I lov om miljøbeskyttelse var betalingsstatsen forudsat, at kommunerne via bloktilskuddet fik udbetalt 9 mio. kr. til indsamlingen af bærbare batterier og akkumulatorer i 2009.

2.1.2. Havbundsmaterialer

Det fremgår af § 50, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, at nye anlæg for deponering af affald kun må ejes af offentlige myndigheder. Bestemmelsen blev fremsat som § 49 i det oprindelige forslag til lov om miljøbeskyttelse, som blev til § 50 i den vedtagne lov (nr. L 358 af 6. juni 1991). Ved nye anlæg for deponering af affald forstås anlæg, som etableres efter lovens ikrafttræden den 1. januar 1992.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at indførelsen af bestemmelsen er begrundet i kravene til en miljømæssig forsvarlig indretning og drift af anlæg for deponering af affald, og at anlæggene fortsat kan indebære en potentiel forureningstrussel, efter at deponeringen er ophørt. Det fremgår videre, at fortsat kontrol med anlægget for deponering af affald og gennemførelse af eventuelle afværgeforanstaltninger kun kan sikres, hvis en offentlig myndighed er ansvarlig for driften af anlægget.

§ 50, stk. 1, blev dog ikke vedtaget uden modifikationer. Både § 50, stk. 2, og stk. 3, 1. pkt., blev vedtaget samtidig. Dispensationsadgangen i stk. 3, 1. pkt., er herudover blevet udvidet ved en lovændring i 2001 (lov nr. 478 af 7. juni 2001).

Lovens § 50, stk. 2, er en regel, som bemyndiger miljøministeren til ved generelle regler at pålægge virksomheder at etablere egne anlæg for deponering af specielle affaldstyper. I bemærkningerne til bestemmelsen (LFF 1991-01-23, nr. 74) anføres det, at bestemmelsen er tænkt anvendt i tilfælde, hvor det vil være uhensigtsmæssigt at deponere en affaldstype sammen med andet affald på et allerede eksisterende anlæg for deponering af affald, eksempelvis af miljømæssige grunde (fx på baggrund af affaldets særlige karakter), eller fordi en affaldstype fra en virksomhed forekommer

i større mængde. Det anføres i bemærkningerne, at der i denne sammenhæng bl.a. er tænkt på deponering af flyveaske og restprodukter fra kraftværker.

Der er i dag ikke udstedt regler i medfør af denne bestemmelse.

Hvor bestemmelsen i lovens § 50, stk. 2, som anført giver miljøministeren adgang til at fastsætte generelle regler om etablering af anlæg til deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden selv, er der i lovens § 50, stk. 3, 1. pkt., indsat en adgang til at fravige udgangspunktet i stk. 1 ved en konkret dispensation. Bestemmelsen tager på samme måde som stk. 2 sigte på deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden selv.

Af bestemmelsens 1. pkt. fremgår således, at godkendelsesmyndigheden kan meddele en virksomhed dispensation fra bestemmelsen i stk. 1 til etablering af anlæg, der er bestemt til deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden. Som anført er der ligesom i stk. 2 blandt andet tænkt på deponering af flyveaske og restprodukter fra kraftværker.

Ved lov nr. 478 af 7. juni 2001 blev § 50, stk. 3, udvidet med et 2. pkt. Heraf fremgår, at i tilfælde, hvor der er tale om restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, kan godkendelsesmyndigheden tillige give virksomheden dispensation til deponering af sådant affald fra andre tilsvarende anlæg. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at udvidelsen er begrundet i en ændring af strukturen i elsektoren, som er overgået til færre og større enheder, hvorfor der burde gives adgang til at meddele dispensation til en el- eller varmeproducerende virksomhed til ud over eget affald også at kunne modtage og deponere affald fra andre tilsvarende anlæg.

Som anført giver de nugældende regler i § 50, stk. 2 og 3, 1. pkt., kun mulighed for ved henholdsvis generelle regler fastsat af miljøministeren eller ved en konkret godkendelse meddelt af godkendelsesmyndigheden at fravige udgangspunktet om, at nye anlæg for deponering af affald skal være ejet af en offentlig myndighed, i tilfælde, hvor der er tale om deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden selv. Kun hvor der er tale om restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, kan godkendelsesmyndigheden meddele en virksomhed dispensation til at modtage sådant affald fra andre tilsvarende anlæg.

Det betyder, at de nugældende regler i § 50 kun muliggør, at godkendelsesmyndigheden kan meddele en havn dispensation til at etablere et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, som ikke er ejet af en offentlig myndighed (fx fordi det er etableret i aktieselskabsform) og til, at dette anlæg kan modtage affald fra havnen selv, mens de nugældende regler ikke muliggør, at anlægget kan modtage havbundsmaterialer fra andre havne på anlæg (medmindre det modtagende anlæg for deponering af havbundsmaterialer er etableret før 1. januar 1992).

2.2. Lovforslagets indhold

2.2.1. Batterier

Producenter og importører skal i henhold til lovens § 9 u, stk. 2, finansiere kommunernes indsamling, og som det fremgår af afsnit 1.2., er der behov for at regulere betalingssatsen til 6,00 kr. pr. markedsførte kg.

Miljøstyrelsen har på baggrund af indberetninger fra kommunerne om deres afholdte omkostninger i 2009 og 2010 for indsamling af udtjente bærbare batterier og akkumulatorer opgjort kommunernes samlede omkostninger til indsamling.

Kommunernes årlige omkostninger udgør ca. 15-16 mio. kr., som finansieres af staten over bloktilskuddet. Betalingen opkræves af SKAT. Der betales årligt 0,4 mio. til SKAT for opkrævning og administration af betalingen samt kontrol af indberettede mængder. Miljøstyrelsen anvender fra 2010 årligt 0,5 mio. kr. til administration af ordningen i Miljøstyrelsen, herunder tilsyn med de producenter, der ikke har registreret sig for producentansvaret. I 2009 fik SKAT 0,3 mio. kr. til etable-

ring af opkrævningen. Den samlede årlige omkostning vurderes at være i størrelsesordenen 16-17 mio. kr.

Den gennemsnitlige markedsførte mængde for 2009 og 2010 er ca. 3.350 ton. Ved indberetningens afslutning i februar 2011 var der ca. 130 producenter/importører, som endnu ikke havde indberettet markedsførte mængder for 2010. Antalsmæssigt udgør de 24 % af det samlede antal registrerede producenter og importører, men det vides ikke, hvor stor mængde batterier og akkumulatorer, de har markedsført. Der følges op over for dette. På den baggrund skønnes den fremtidige markedsførte mængde at være ca. 3700 ton.

Det samlede underskud udgjorde i 2009 6,8 mio. kr. Der forventes et lignende underskud i 2010 og 2011. Betalingen fra 2012 skal dække de løbende omkostninger, og derudover skal der indregnes et beløb til at dække det underskud, der er opstået i løbet af de første tre år. Med en sats på 6,00 kr. i 2012, der pris og lønreguleres som hidtil, vurderes ordningen at være i balance i 2015.

Forventningen er at få underskuddet nedbragt i 2015, og Miljøstyrelsen vil løbende følge udviklingen. Såfremt det efterfølgende bliver nødvendigt, vil satsen blive foreslået reguleret ved en ny lovændring, således at DUT-udbetalingen fremadrettet kan kompensere kommunernes samlede omkostninger til indsamling, og der løbende bliver balance mellem indtægter og omkostninger. Miljøministeriet har overvejet at fastsætte en sats, som skal have virkning fra 2015 og frem. Der er dog på baggrund af usikkerheder omkring indtægtsgrundlaget, herunder de markedsførte mængder, samt udgiftsgrundlaget, herunder de fremadrettede omkostninger til kommunernes indsamling, ikke et tilstrækkeligt grundlag for at fastsætte en fremtidig sats på nuværende tidspunkt. Der er en forventning om, at satsen vil skulle nedsættes som følge af, at underskuddet i kommunerne er finansieret, og eventuelt som følge af, at udgifterne reelt er faldet som følge af implementering af gode praksisser i kommunerne.

2.2.2. Havbundsmaterialer

Som det fremgår af afsnit 2.1.2. muliggør de nugældende regler i § 50 i lov om miljøbeskyttelse ikke, at der kan modtages havbundsmaterialer fra andre havne på anlæg, som ikke er ejet af offentlige myndigheder (medmindre det modtagende anlæg er etableret før 1. januar 1992). For så vidt angår etablering af et anlæg for deponering af affald, som ikke er ejet af en offentlig myndighed, og efterfølgende deponering af havbundsmateriale fra havnen selv, kan dette ske efter en konkret dispensation fra godkendelsesmyndigheden.

En række, hovedsageligt mindre, havne og lystbådehavne har i dag ikke etableret egne anlæg for deponering af havbundsmaterialer. Dette gælder både de havne, som ellers ville kunne etablere et anlæg i medfør af § 50, stk. 1, og de havne, som ville kunne etablere et anlæg efter dispensationsreglen i § 50, stk. 3, 1. pkt. Disse havne er derfor afhængige af at kunne deponere havnens opgravede havbundsmaterialer (som ikke klappes) på andre havnes anlæg for deponering af havbundsmaterialer, hvilket efter de gældende regler kan ske, hvis det modtagende anlæg er ejet af en offentlig myndighed, eller hvis det er etableret før 1. januar 1992.

Det har derfor betydning for de ovenfor beskrevne havne, hvis anlæg er etableret efter 1. januar 1992, og som ejes af offentlige myndigheder, omorganiseres og selskabsgøres. Det skyldes, at anlæggenes mulighed for at modtage havbundsmaterialer fra andre havne end den havn, hvor anlægget er beliggende, bortfalder ved den foretagne omorganisering og selskabsgørelse. Dermed vil de havne, som ikke har etableret et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, være henvist til enten at deponere de opgravede havbundsmaterialer på et andet anlæg, som er ejet af en offentlig myndighed, eller til selv at etablere et anlæg for deponering af havbundsmaterialer. Begge løsninger kan medføre store økonomiske konsekvenser for disse havne enten i form af store anlægsudgifter eller i form af øgede transportudgifter, når havbundsmaterialerne skal transporteres endnu længere væk, fordi muligheden for at deponere havbundsmaterialerne på nabohavnens anlæg er bortfaldet ved omorganiseringen og selskabsgørelsen.

For at sikre, at de havne, som ikke har etableret eget anlæg for deponering af havbundsmateriale, også i fremtiden får mulighed for at kunne deponere havnens opgravede havbundsmaterialer på anlæg i andre havne, uden at deponeringen er forbundet med uforholdsmæssigt store logistiske eller økonomiske konsekvenser, foreslås det, at reglen i § 50, stk. 3, 2. pkt., ændres, således at godkendelsesmyndighedens dispensationsadgang udvides til også at omfatte havbundsmaterialer fra eksempelvis uddybning eller oprensning af havnebassiner eller sejlrender. Dermed vil de havne, som allerede har etableret, eller som etablerer et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, som ikke er ejet af en offentlig myndighed, få mulighed for at modtage havbundsmaterialer fra andre havne.

Den foreslåede udvidelse af dispensationsadgangen medfører ingen ændring i de krav, som et anlæg for deponering af havbundsmaterialer i øvrigt skal leve op til. Et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, som ikke er ejet af en offentlig myndighed, skal fortsat miljøgodkendes efter reglerne i kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse og bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed, ligesom anlægget fortsat skal leve op til de krav, som gælder til indretning, affaldsmodtagelse og uddannelse af de ansatte på anlæggene. Disse krav udspringer af EU's deponeringsdirektiv (Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald) med tilhørende rådsbeslutning (Rådets beslutning nr. 2003/33/EF af 19. december 2002 om opstilling af kriterier og procedurer for modtagelse af affald på deponeringsanlæg i henhold til artikel 16 og bilag II i direktiv 1999/31/EF), som er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse om deponeringsanlæg og bekendtgørelse om uddannelse af driftsledere og personale, beskæftiget på deponeringsanlæg.

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

3.1. Batterier

Kommunerne har siden 2009 været underdækket i forhold til at få dækket omkostningerne til indsamling af bærbare batterier og akkumulatører fra husholdningerne. Ændringen af betalings-satsen vil medføre, at indtægterne fremadrettet kan kompensere kommunernes samlede omkostninger til indsamling.

For staten vil satsændringen medføre, at statens udgifter til compensation af kommunernes indsamling og til administrationen af ordningen samt indtægter fra producenter og importørernes betaling kan bringes i balance over en 4-årig periode.

Lovforslaget skønnes ikke at medføre administrative eller økonomiske konsekvenser for regionerne.

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner.

3.2. Havbundsmaterialer

Lovforslaget skønnes at medføre en økonomisk besparelse i form af mindre transportudgifter for de eksisterende offentligt ejede havne og lystbådehavne, som ikke selv har etableret et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, og som nu fremover får mulighed for at deponere materialerne på et nærtliggende anlæg for deponering af havbundsmaterialer, uanset dette anlægs ejerskab.

Da der stort set ikke eksisterer statsligt ejede mindre havne og lystbådehavne, som har etableret egne anlæg for deponering af havbundsmaterialer, vil besparelsen hovedsageligt vedrøre de kommunalt ejede mindre havne og lystbådehavne. Det skønnes, at den samlede besparelse i transportudgifter vil udgøre 2,25-5 mio. kr.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomisk betydning for regionerne, fordi disse ikke ejer mindre havne og lystbådehavne, som har etableret egne anlæg for deponering af havbundsmaterialer.

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner, ligesom det ikke skønnes at have selvstyremæssige konsekvenser for kommunerne.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

4.1. Batterier

Betalingen af kommunernes indsamling finansieres af producenter og importører af bærbare batterier og akkumulatører. For producenter og importører vil ændringen af satsen medføre en højere betaling pr. kg markedsførte bærbare batterier og akkumulatører til den kommunale indsamling. Det forventes, at producenter og importører overvælter denne meromkostning på varernes pris.

Markedet for genvinding af batterierne og akkumulatørerne vil muligvis blive styrket.

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Som følge af regeringens treårige regelstop fritages virksomheder med færre end 10 ansatte fra nye bebyrdende regler frem til 1. juli 2014. Den del af lovforslaget, som vedrører batterier, er direktivimplementering, og implementering af EU-direktiver m.v. i dansk ret er ikke omfattet af regelstoppet, forudsat der ikke er overimplementeret, det vil sige indføjet strengere eller yderligere krav til virksomhederne end forudsat i direktivet. Der er med betalings-satsen ikke tale om overimplementering, og direktivet giver ikke mulighed for at undtage virksomheder omfattet af regelstoppet. Der vurderes derfor ikke at være behov for at indsætte en fritagelsesbestemmelse herom i lovforslaget.

4.2. Havbundsmaterialer

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdig økonomisk betydning for erhvervslivet, fordi der stort set ikke eksisterer privatejede mindre havne og lystbådehavne, som har etableret egne anlæg for deponering af havbundsmaterialer.

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Som følge af regeringens treårige regelstop fritages virksomheder med færre end 10 ansatte fra nye bebyrdende regler frem til 1. juli 2014. Den del af lovforslaget, som vedrører havbundsmaterialer, skønnes ikke at indebære indførelse af nye bebyrdende regler for erhvervslivet, og der vurderes derfor ikke at være behov for at indsætte en fritagelsesbestemmelse herom i lovforslaget.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne

5.1. Batterier

Det forventes, at producenter og importører overvælter den meromkostning, forhøjelse af betalings-satsen pr. kg markedsførte batterier og akkumulatører medfører, på varernes pris.

Der er lavet en stikprøveundersøgelse af, hvor stor en andel betalingen udgør af forskellige batteriers pris. En sats på 6,00 kr. vil typisk udgøre mellem 0,04 % og 5,75 % af prisen mod 0,02 % til 2,59 % i dag.

5.2. Havbundsmaterialer

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

6.1. Batterier

Lovforslaget skønnes i sig selv ikke at have miljømæssige konsekvenser.

6.2. Havbundsmaterialer

De miljømæssige hensyn, der ligger bag bestemmelsen om, at nye anlæg for deponering af affald skal være ejet af offentlige myndigheder, vil fortsat være tilgodeset, selv om bestemmelsen i § 50, stk. 3, 2. pkt., i lov om miljøbeskyttelse ændres som foreslået.

Det skyldes, at havbundsmaterialer adskiller sig fra andre affaldstyper ved oftest at være ensartet i konsistens og i indhold af miljøfremmede stoffer. Det betyder, at deponeringen af materialerne ofte foregår kystnært bag dæmninger, som sammen med anlæggets bund kan udgøre en beskyttende effekt, således at koncentrationerne af de frigivne miljøfremmede stoffer fra det deponerede materiale kan overholde vandområdets miljøkvalitetskrav. Modsat vil andre affaldstyper som udgangspunkt blive deponeret på anlæg med blandt andet membran- og perkolatopsamlingssystem.

Forudsætningen for at kunne tillade deponering af havbundsmaterialer på anlæg, som er indrettet uden membran- og perkolatopsamlingssystem, er, at der er gennemført en miljøkonsekvensvurdering, som godtgør, at forureningsbelastningen fra de deponerede havbundsmaterialer er acceptabelt i vandområdet. Miljøkonsekvensvurderingens resultater vil blive fulgt inden for anlæggets drifts- og efterbehandlingsperiode ved blandt andet at overvåge udsivningen.

I tilfælde af, at der opstår en forurening fra anlægget, fx ved pludselig brud på dæmningen, må det antages, at skaden er betydeligt mindre omfattende, end hvis udslippet sker fra et traditionelt anlæg for deponering af affald. Eksempelvis vil det være lettere, hurtigere og mindre omkostningskrævende at udbedre et brud på en dæmning end at stoppe en eventuel lækage på et membransystem.

7. Forholdet til EU-retten

7.1. Batterier

Lovforslaget gennemfører dele af direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatører og udtjente batterier og akkumulatører, nærmere artikel 16, stk. 1, litra a.

7.2. Havbundsmaterialer

Lovforslaget har ingen selvstændige EU-retlige konsekvenser, da det kun indeholder en begrænset udvidelse af dispensationsadgangen i den gældende § 50, stk. 3, i lov om miljøbeskyttelse.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Advokatsamfundet, affald danmark, Akademiet for de tekniske videnskaber, Anvendt Kommunal Forskning, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdstilsynet, Batteriforeningen, Beredskabsstyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Danmarks Miljøundersøgelser, Danske Havne, Danske Advokater, CONCITO, Copenhagen Resource Institute, Coop Danmark, Dakofa, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Statistik, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Industri, Dansk ProducentansvarSystem (DPA System), Dansk Solvarmeforening, Dansk Standard, Dansk Transport og Logistik (DTL), Danske Regioner, DANVA, De Samvirkende Købmænd, Det økologiske råd, DONG Energy, elretur, Energistyrelsen, EnviNa, ERP Denmark, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansministeriet, Finansrådet, Forbrugerrådet Tænk, FORCE Technology, Foreningen af Kommunale Tekniske Chefer, Foreningen af fabrikker og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Lystbådehavne i Danmark, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Forsikring og Pension, Forsvarsministeriet, Forsvarets Bygnings- og Etablissementstjeneste, Friluftsrådet, Fødevarestyrelsen, Genvindingsindustrien, GEUS, Godkendt Teknologisk Service (GTS), Greenpeace, Hedeselskabet, Håndværksrådet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Informationscenter for Miljø & Sundhed, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Justitsministeriet, Klima- og Energiministeriet, Kommunernes Landsforening, Kommunekemi A/S, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kystdirektoratet, Landbrug & Fødevarer, Landbrugsrådet, Landsorganisationen i Danmark, Lyskildebranchens WEEE Forening, Lægeforeningen, Miljøbevægelsen NOAH, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Renosam, Rigsrevisionen, Skatteministeriet, Skov & Landskab, Statsministeriet, Transportministeriet,

Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, WWF Verdensnaturfonden, Økonomi- og Erhvervsministeriet, Økonomistyrelsen.

UDKAST

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige	<p><i>Batterier</i> Lovforslaget skønnes at medføre balance mellem indtægter og udgifter for staten. Det danner desuden grundlag for, at kommunernes indtægter bringes i balance.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Lovforslaget skønnes at medføre en økonomisk besparelse i form af mindre transportudgifter for visse kommunale havne på 2,25-5 mio. kr. Lovforslaget skønnes derudover ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for staten, mens lovforslaget ikke skønnes at have økonomiske konsekvenser for regionerne. Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner, ligesom det ikke skønnes at have selvstyremæssige konsekvenser for kommunerne.</p>	<p><i>Batterier</i> Kommunerne har udgifter årligt til indsamlingsordning, administration heraf m.v. Udgifterne finansieres gennem en betalingsordning for producenter og importører. Der er tale om en omkostningsdækning over 4 år.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Ingen.</p>
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p><i>Batterier</i> Markedet for genvinding af batterierne og akkumulatorene vil muligvis blive styrket.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.</p>	<p><i>Batterier</i> Selve ordningen forventes at have økonomiske konsekvenser for batteriproducenter og -importører på 11-12 mio. kr. årligt. Det forventes, at meromkostningen overvælttes på varernes pris.</p> <p>Denne lovændring forventes ikke at give yderligere administrative byrder.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Ingen.</p>
Økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	<p><i>Batterier</i> Det kan forventes, at producenterne og importører-</p>

		<p>ne overvælter den meromkostning, forhøjelsen af betalingssatsen medfører, på varenes pris.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Ingen.</p>
Miljømæssige konsekvenser	<p><i>Batterier</i> Ingen.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Lovforslaget skønnes fortsat at have positive miljømæssige konsekvenser.</p>	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p><i>Batterier</i> Lovforslaget gennemfører dele af direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatører og udtjente batterier og akkumulatører, nærmere artikel 16, stk. 1, litra a. Lovforslaget indeholder ikke yderligere EU-retlige aspekter.</p> <p><i>Havbundsmaterialer</i> Lovforslaget indeholder ingen selvstændige EU-retlige konsekvenser, da det kun indeholder en begrænset udvidelse af dispensationsadgangen i den gældende § 50, stk. 3, i lov om miljøbeskyttelse.</p>	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Batteridirektivets artikel 16, stk. 1, litra a, foreskriver, at producenter, importører eller tredjemænd, der handler på deres vegne, skal finansiere alle nettoomkostninger i forbindelse med indsamling, behandling og genvinding af alle udtjente bærbare batterier og akkumulatore.

Direktivets artikel 16, stk. 1, litra a, er gennemført i lovens eksisterende § 9 u, stk. 1, hvorefter producenter og importører af bærbare batterier og akkumulatore er forpligtet til at foranstalte tilbagetagning og særskilt håndtering af udtjente bærbare batterier og akkumulatore i forhold til deres markedsandel, og de har pligt til at afholde de hermed forbundne udgifter.

I henhold til batteribekendtgørelsen er kommunerne forpligtet til at etablere ordninger, hvorefter de udtjente bærbare batterier og akkumulatore indsamles i slutbrugernes nærhed, i forbindelse med indsamling af dagrenovation eller storskrald eller ved opstilling af batterikuber etc.

Ifølge lovens § 9 u, stk. 2, skal producenter og importører af bærbare batterier og akkumulatore finansiere den kommunale indsamling af udtjente bærbare batterier og akkumulatore samt udgifter i forbindelse med opkrævning og udbetaling af betalingen, herunder etablering af systemer, vedligeholdelse, drift og administration af opkrævning af udbetalingen. Udgiften udgør 2,70 kr. pr. kg markedsførte bærbare batterier og akkumulatore. Beløbet pris- og lønreguleres årligt pr. 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele ørebeløb. Med den årlige pris- og lønregulering udgør satsen 2,84 kr. pr. kg i 2011.

Den nuværende betalingssats skal justeres til et niveau, hvor fuld omkostningsdækning over en 4-årig periode kan opnås. Betalingen fra 2012 skal dække de løbende omkostninger, og derudover skal der indregnes et beløb til at dække det underskud, der er opstået i løbet af de første tre år. Med en sats på 6,00 kr. pr. kg markedsførte batterier og akkumulatore i 2012, der årligt pris og lønreguleres som hidtil, vurderes ordningen at være i balance i 2015.

Til nr. 2

I medfør af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 3, 1. pkt., i lov om miljøbeskyttelse har godkendelsesmyndigheden i dag adgang til at give en virksomhed, som ikke er ejet af en offentlig myndighed, dispensation til at etablere et anlæg for deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden.

Er disse specielle affaldstyper restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, kan godkendelsesmyndigheden tillige give virksomheden dispensation til deponering af sådant affald fra andre tilsvarende anlæg. Det følger af § 50, stk. 3, 2. pkt.

Med lovforslaget foreslås den gældende dispensationsadgang i § 50, stk. 3, 2. pkt., udvidet. Det foreslås, at godkendelsesmyndigheden ikke alene kan give en affaldsproducent dispensation til at etablere et anlæg for deponering af eget affald og til, hvis der er tale om restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, at modtage affald fra andre tilsvarende virksomheder, men også skal kunne give en virksomhed dispensation til at modtage opgravede havbundsmaterialer, herunder fra (men ikke begrænset til) uddybning eller oprensning af havnebassiner eller sejlrender fra andre tilsvarende virksomheder.

Ud over uddybning og oprensning kan også nævnes modtagelse af opgravede havbundsmaterialer fra havnebygningssarbejder og kabel- og rørledningsarbejder.

Som det fremgår, er der tæt sammenhæng mellem bestemmelsens 1. og 2. pkt. Således kan godkendelsesmyndigheden kun give dispensation efter 2. pkt., hvis der allerede er givet eller samtidig

gives en dispensation efter 1. pkt. Det betyder, at en virksomhed, som ikke er ejet af en offentlig myndighed, kun kan få dispensation til at modtage havbundsmaterialer, hvis virksomheden allerede har fået eller samtidig gives en dispensation til at etablere et anlæg for deponering af affald og til at deponere disse affaldstyper fra virksomheden selv. Det samme gør sig gældende for modtagelsen af restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme i medfør af de nu-gældende regler.

Da en dispensation efter § 50, stk. 3, 2. pkt., kun kan meddeles, hvis der i forvejen er meddelt en dispensation efter § 50, stk. 3, 1. pkt., skal godkendelsesmyndigheden i sin dispensationspraksis lægge vægt på, om modtagelse af havbundsmaterialer fra andre havne end havnen selv, vil være miljømæssigt forsvarligt henset til eksempelvis de yderligere mængder og forureningsgraden af de havbundsmaterialer, som anlægget forventes at ville modtage, anlæggets beliggenhed og indretning samt anlæggets omgivelser (vandmiljøet). Dette skal ses i sammenhæng med, at der er gennemført en miljøkonsekvensvurdering forud for deponeringen, der godtgør, at udsivningen fra anlægget kan overholde det tilstødende vandområdes miljøkvalitetskrav.

Den foreslåede udvidelse af dispensationsadgangen medfører ingen ændring i de krav, som et anlæg for deponering af havbundsmaterialer i øvrigt skal leve op til. Et anlæg for deponering af havbundsmaterialer, som ikke er ejet af en offentlig myndighed, skal fortsat miljøgodkendes efter reglerne i kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse og bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed, ligesom anlægget fortsat skal leve op til de krav, som gælder til indretning, affaldsmodtagelse og uddannelse af de ansatte på anlæggene i medfør af reglerne i bekendtgørelse om deponeringsanlæg og bekendtgørelse om uddannelse af driftsledere og personale, beskæftiget på deponeringsanlæg, jf. afsnit 2.2.2.

Til § 2

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 1. januar 2012.

Såfremt ikrafttræden sker på et senere tidspunkt, således at betalingssatsen for batterier ikke forhøjes med virkning fra den 1. januar 2012, vil det betyde, at forhøjelse af satsen først vil gælde fra 1. januar 2013. Ved udskydelse vil der gå længere tid, før ordningen er i balance, eller det vil betyde, at satsen skal være højere for at blive udlignet inden 2015.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som ændret ved § 2 i lov nr. 484 af 11. maj 2010 og lov nr. 653 af 15. juni 2010, foretages følgende ændringer:

§ 9 u.

Stk. 1.

Stk. 2. Producenter og importører af bærbare batterier og akkumulatorer skal finansiere den kommunale indsamling af udtjente bærbare batterier og akkumulatorer samt udgifter i forbindelse med opkrævning og udbetaling af betalingen, herunder etablering af systemer, vedligeholdelse, drift og administration af opkrævning af udbetaling. Udgiften udgør 2,70 kr. pr. kg markedsførte bærbare batterier og akkumulatorer. Beløbet pris- og lønreguleres årligt pr. 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele ørebeløb.

1. I § 9 u, *stk. 2*, ændres ”2,70 kr.” til: ”6,00 kr.”.

§ 50.

Stk. 1-2.

Stk. 3. Godkendelsesmyndigheden kan meddele en virksomhed dispensation fra bestemmelsen i *stk. 1* til etablering af et anlæg, der er bestemt til deponering af specielle affaldstyper fra virksomheden. Er der tale om restprodukter fra forbrænding på anlæg, der producerer elektricitet eller varme, kan godkendelsesmyndigheden tillige give virksomheden dispensation til deponering af sådant affald fra andre tilsvarende anlæg.

2. I § 50, *stk. 3, 2. pkt.*, indsættes efter ”elektricitet eller varme, ”: ”eller om havbundsmaterialer, herunder fra uddybning eller oprensning af havnebassiner eller sejlrænder, ”.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2012.